

като звънчета... И деспотът не може да откъсне взоръ отъ очитъ ѝ — тъмносини като гроздови зърна...

Мавруда стисна до болка пръстения крондилъ, ся кашъ искаше да го чупи. Черно було замрежи очитъ ѝ. Огнена ненавистъ цѣла я изгори.

— Ще отида, ще отида...

И тя отново се върна назадъ, нагази роснитъ ливади, стигна до друма, намѣри кръстопѣтя. Преди да подири камъкъ, тя сложи подъ езика си стрѣкъ изсушено жълто самовилско цвѣте, да не я срѣщатъ нехвелити нѣща. Подири наоколо. Погледътъ ѝ спрѣ върху единъ малкъ гладкъ кѣсъ отъ плоча. Тя го занесе въ срѣдата на кръстовището, сложи подъ него магията, свали пръстена си, излѣ билиарската вода, гласно изрече три пѣти закланянето си.

И последниятъ черенъ облакъ отмина. Месечината отбули ясно лице, залѣ съ млѣчни отблѣсъци всички скали, пѣтеки, ливади. Задуха хладенъ вѣтеръ, залюлѣ се гората въ широкъ неспиренъ шѣпотъ, заскърцаха клони, затрептѣха листата. Изъ тишината изплуваха хиляди чудни глѣхнещи звуци, сякашъ плѣсъкъ отъ води, едва доловимъ женски кикотъ... Вихъръ се изви по друма...

Мавруда усѣти какъ остри бодове се забиватъ въ главата ѝ, краката ѝ натежаваха като олово.

Самодиви, самодиви се кѣпѣха въ вира... Не дай Боже, ако имъ бѣше нагазила ризитъ по моравата...

Тя се огледа наоколо, прекръсти се, духна и плю въ пазвата си.

И изведнѣжъ съ сетни сили се отърси отъ вцепенението, което я бѣше смазало, спусна се по бѣлитъ пѣтеки, разсѣчени отъ сѣнкитъ на леса, изчезна задъ трептящитъ храсти.

Въ далечината се издигаше кръглиятъ силуетъ на калето, окѣпанъ въ свѣтлосинъ въздухъ, невѣроятенъ като сѣнь.

Следъ нѣколко седмици Мавруда отново отиде при вещицата. Оплака ѝ се, че магията не е хванала. Напротивъ, деспотътъ билъ повече отъ всѣкога заплененъ въ